
Titel: Van Het Woord, voor het woord

Maker(s): Adrie Bijsterbosch

Genre: non-fictie **Lengte:** 20'50''

Strekking: De geschiedenis en het hergebruik van een monumentaal gebouw in Zwolle: de Broerenkerk, een kloosterkerk, die is omgebouwd tot boekhandel met respect voor het oude interieur.

Verhaalstructuur: Een deskundige Stadsgids vertelt over het verleden en heden van een - voor Zwolle - historisch waardevol gebouw. De uitgebreide inleiding met het orgel wekt de indruk dat de film over dit orgel zal gaan. Dan volgen stadsbeelden, die vragen om nadere informatie. Doordat de inleiding wat lang duurt, vraagt de kijker zich af waar de film naartoe gaat. Het verhaal verloopt daarna langs het live-commentaar van de gids, die de kijker overlaadt met historische feitjes over de kerk en binnen vertelt over de huidige functie als boekhandel.

Filmische vormgeving: De vertelling is uitgebreid en redelijk goed verstaanbaar. Dit zorgt voor betrokkenheid, de kijker voelt zich aangesproken. De tekst draagt de film. De extra aandacht voor specifieke details maken de film interessanter, maar leiden ook af van het onderwerp. De cameravoering is door onbedoelde bewegingen (het corrigeren van richting en zoom) niet altijd stabiel, de montage redelijk en het toegevoegde geluid een beetje saai maar toepasselijk. Een rustig montageritme met inserts van details is het gevolg. Inserts hadden meer gemogen om de lange totalen in te korten. De geluidsmix is op plaatsen onevenwichtig door automatisch niveauregeling van de camera (overmodulatie). De repeterende, af en toe storende, geluiden beïnvloeden het niveau van de film. Het gebruik van licht is neutraal. De boekhandel zelf blijft, qua cameravoering, op afstand terwijl die meer nadruk zou moeten hebben. Tegen het einde wordt de titel verklaard.

Emotie/Bijzondere kenmerken:

De film is van lokale waarde. Een product dat op punten meer aandacht verdient.

Waardering in punten:

De jury:

Henk van de Meeberg

Paulien van den Tempel

Dion Stoot

Titel: Moravský kras

Maker(s): Henk van Montfoort & Jan de Vries

Genre: non-fictie **Lengte:** 7'

Strekking: Bezoek aan een kalksteengrottengebied bij Brno in Tsjechië

Verhaalstructuur: De structuur is lineair en bestaat uit het volgen van een bezoek aan een natuurgebied met grottenstelsel in Tsjechië. De inleiding begint goed met verklarende landkaarten om de ligging van (het gebied in) Tsjechië te duiden. Maar deze zijn helaas te onduidelijk en blijven te kort staan om aandachtig te bekijken.

Deze kaartjes zijn wellicht bedoeld als titel, want deze ontbreekt

Filmische vormgeving: Na de introductie met fraaie (geleende) dronebeelden begint het in de titel aangekondigde bezoek aan de grot. De chronologische aanpak is verklaarbaar. De luchtopnames zijn functioneel omdat ze de ligging van de kloof in het landschap goed weergeven. Bij de wandeling en vaartocht in de grot hanteert de maker de “vertellende” camera alsof we er zelf bij zijn. Dit zorgt voor een goede betrokkenheid van de kijker. De vaartocht lijkt wat lang te duren doordat de beelden op elkaar lijken, hetgeen weer springerige overgangen oplevert. Ondanks de lage en hoge standpunten en bv. de lange uitzoom om de diepte te benadrukken, komt de grootsheid van deze kloof niet echt uit de verf. De indrukwekkende kalkformaties worden kort getoond en het commentaar van de maker voegt daar niet veel informatie aan toe. Het ontbreken van meer en uitgebreider uitleg over al dat moois is storend. Tijdens die beperkt gegeven informatie is de voice-over goed verstaanbaar. Dat soms ook het live geluid wordt onderbroken (in de boot) stoort opnieuw. De cameravoering is eenvoudig. Het beeldritme van de landkaarten is erg snel, de rest is rustig gemonteerd, soms zelfs wat traag zoals bij het bootje dat uit de grot komt varen. Er mag dan wat meer *découpage* toegepast worden.

Emotie/Bijzondere kenmerken:

De film is een goede weergave van de belevenissen van de filmmaker en voor hem een mooi aandenken.

Waardering in punten:

De jury:

Henk van de Meeberg

Paulien van den Tempel

Dion Stoot

Titel: Sleurhut

Maker(s): Gerrit Jansonius, Anton van der Cingel, & Joke Zandstra

Genre: fictie **Lengte:** 8'50''

Strekking: Een meningsverschil tussen echtelieden, over het al dan niet (alweer) op vakantie gaan, terwijl de caravan net schoon is gemaakt. Een onverwacht telefoontje brengt uitkomst: "Saved by the bell".

Verhaalstructuur: Een lineaire vertelling, voorzien van een "film in de film", waarbij de weerstand van de man overwonnen moet worden door een promotiefilm over de stad Lemmer. Grappige manier om een documentaire-achtige film te verwerken in een speelfilm.

Filmische vormgeving: Vanuit een verrassend ((hoog) camerastandpunt begint de film met de schoonmaakscène. Deze scène wordt leuk in beeld gebracht door découpage in verschillende camera standpunten en een luchtige dialoog tussen man en vrouw. Helaas zijn er kleine continuïteitsfoutjes waarneembaar. De stemming van het echtpaar wordt met goed spel aardig weergegeven.

Mooie, stabiele cameravoering van wisselende standpunten en kaders. De montage verloopt soepel in een aangenaam tempo. De verstaanbaarheid is goed en de teksten zijn geloofwaardig. De toepasselijke muziek is ook in prima in balans met de rest. Het spel van de acteurs verdient enige aandacht, met name in de dialogen. Zeer goede geluidskwaliteit (vooral van dialogen).

Het promotiefilmpje is aan de lange kant en minder promotioneel dan mag worden verwacht.

De titel dekt maar gedeeltelijk de lading van de film.

Emotie/Bijzondere kenmerken:

Een product met een origineel scenario. Een geslaagde combinatie van fictie en non-fictie. Op een slimme manier wordt de aandacht naar het promotiefilmpje geleid, waarbij de kijker ook nog kort en krachtige informatie krijgt over Lemmer als watersportcentrum.

Waardering in punten:

De jury:

Henk van de Meeberg

Paulien van den Tempel

Dion Stoot

Titel: Er is weer actie onder aan de dijk

Maker(s): Gerrit Reinders, Ben Hondelink & Joop Casteel

Genre: non-fictie **Lengte:** 16'05"

Strekking: Een oude, vervallen houtzagerij en een klompenmakerij zonder opvolging aan de Wilpsche Dijk worden door vrijwilligers in ere hersteld.

Verhaalstructuur: In chronologische volgorde wordt, aan de hand van een binnenbeeldse verteller, de historie, ondergang en wederopbouw van een houtzagerij en een klompenmakerij verteld. Alles wordt weliswaar mooi toegelicht met oude foto's maar we worden overladen met namen en jaartallen, die slecht blijven hangen. De film kent twee hoofdonderwerpen, maar die lijken weinig (ook niet in filmische vormgeving) met elkaar te maken te hebben.

Filmische vormgeving: De lengte van de film wordt voor een belangrijk deel bepaald door het loskoppelen van de gesproken tekst en bijbehorende onderwerpen. De verteller is hierdoor te dominant in beeld en maakt de film onnodig lang en minder interessant. Teveel beelden van de spreker en daardoor te weinig van waar hij het over heeft. De cameravoering is eenvoudig maar doeltreffend uitgevoerd. Het toevoegen van oude foto's is verhelderend maar het springen van binnen (foto's) naar buiten (verteller) stoort. Dit komt mede door de filmische aanpak met name van de oude ambachten zoals het zagen, slijpen, frezen en boren. Die zijn wel duidelijk verbeeld. Het geluid is redelijk. Behalve bij een deel van de uitleg bij het slijpen van de zaag. Daar is het commentaar bijna onverstaanbaar. De muziekkeuze past minder bij het onderwerp.

De montage mag wat vlotter, vooral van de zagerij en klompenmakerij. Er zijn regelmatig slordige wisselingen te zien als gevolg van een te kleine standpuntverandering.

De film kent wel drie titels: 'Er is weer actie onder aan de dijk', 'Verleden wordt heden' en 'Vergane glorie weer opgepoetst'; twee afzonderlijke films samengevoegd door de binnenbeeldse verteller?

Emotie/Bijzondere kenmerken:

Het enthousiasme van de vrijwilligers komt duidelijk naar voren.

Waardering in punten:

De jury:

Henk van de Meeberg

Paulien van den Tempel

Dion Stoot

Titel: Appeltaart 3.0

Maker(s): Gert van der Nol & Joke Zandstra

Genre: fictie **Lengte:** 28'30"

Strekking: Als de sleur in het dagelijks leven heeft toegeslagen kan dat je relatie onder druk zetten. Het bakken van een appeltaart is één van de laatste middelen waarin deze vrouw zich nog kan onderscheiden. Je kan daar trouwens meer mee doen dan enkel opeten.

Verhaalstructuur: In volstrekt parallelle werelden, die elkaar alleen in de huiskamer en aan de eettafel kruisen, wordt het verhaal verteld van twee echtelieden in de saaie routinematigheid van hun dagelijks leven: toilet bezoek, douchen, ontbijt klaarmaken, eten enz. Je gaat je zelfs afvragen: "Zou elke dag hetzelfde verlopen?" Zou een appeltaart het verschil kunnen maken? De parallelmontage van keuken en badkamer verwijzen naar die gescheiden werelden. De TV gaat van sport naar muziek en met de luchtverfrisser maakt de vrouw telkens korte metten met het laatste restje aanwezigheid van de man. Dit zijn bijzonder leuke contrasten in dit bijna dramatische verhaal.

Door op speelse wijze gebruik te maken van herhalingen wordt de structuur van deze film extra traag vorm gegeven. Die traagheid wordt voor een belangrijk deel opgeheven door een goed uitgedachte cameravoering. De keuze voor een dergelijke structuur heeft tot gevolg dat de boodschap duidelijk bij de kijker overkomt maar tegelijkertijd zorgt ze ook voor een (onbedoelde) voorspelbaarheid. Al bij de eerste keer dat de buurman voorbij het raam loopt weet je als kijker al hoe de film gaat eindigen. Vraag is alleen: "Hoe komen we daar?" De trage opbouw, hoewel zich in toenemend tempo afspelend, bijvoorbeeld tijdens de herhaalde bezoeken aan de supermarkt en bij het tafelen tijdens de maaltijden spreken helaas steeds korter tot de verbeelding. 3.0 in de doeltreffende titel verwijst mooi naar de 3 verleidingspogingen van de vrouw.

Filmische vormgeving: Het spel van beide spelers is prima. De eerste reactie van de man bij het zien van het (eerste) stuk appeltaart spreekt boekdelen. De verstaanbaarheid is goed. De groet (8 x "Hoi!") is goed gevonden en klinkt steeds een beetje anders. De montage is evenals de cameravoering, uitstekend. Voor de kijker wordt het geen moment saai door elke dag creatief om te gaan met andere camerastandpunten. De langzaam ingevoerde rode kleur is goed gevonden. Dat de auto's voor de winkel steeds dezelfde auto's zijn verhoogt het gevoel van eentonigheid. Het kantelpunt (het weggooien van de spons in de emmer als ze het zat is) is mooi gevonden en uitgevoerd. Ook de toegevoegde muziek is goed gedaan. De rode letters op de aftiteling en het logo geven de zorgvuldigheid aan waarmee deze film gemaakt is. De film is traag en lang maar daarmee congruent in vorm en inhoud.

De montage heeft een goede continuïteit en is rustig, bijna langzaam hetgeen de saaiheid goed benadrukt. Het gebruik van zwart-wit staat goed symbool voor het kleurloze bestaan.

Het live-geluid is goed hoorbaar en de melancholische muziek van Chopin is toepasselijk voor het saaie leven. Ook de spannende muziek, bij het weggooien van de spons, is een goede vondst het geeft vaart aan de film en luidt het naderend slot in.

Een product dat bewijst dat je met een goed scenario en originele vormgeving een saai onderwerp leuk kunt vertellen.

Emotie/Bijzondere kenmerken:

Het ontbreken van elke vorm van emotie in het spel van man en vrouw is boeiend.

Waardering in punten:

De jury:

Henk van de Meeberg

Paulien van den Tempel

Dion Stoot

Titel: De Domkerk van Berlijn

Maker(s): Fulco de Jong

Genre: non-fictie **Lengte:** 6'12"

Strekking: De bewogen geschiedenis van een van de oudste en mooiste kerken van Berlijn, de Domkerk, diverse keren afgebroken, vergroot, verwoest en weer opgebouwd. De maker toont de grootsheid van het huidige gebouw.

Verhaalstructuur: Een bezoeker aan de Domkerk in Berlijn vertelt over haar geschiedenis aan de hand van fraaie beelden, foto's en goed gedoseerde informatieve teksten. De structuur wordt bepaald door de te volgen tekst.

Filmische vormgeving: Na enkele indrukken uit de omgeving begint deze film met een titelshot, dat prachtig is vormgegeven met de bloemenomlijsting, een opmaat voor wat komen gaat. Dan komt het beeldverhaal, van exterieur en interieur, dat meteen voorzien wordt van veel historische feiten. Samen met de nogal vlotte montage komt dat onrustig over en is lastig te verwerken voor de kijker.

De gevolgen van bombardementen in de oorlog worden geïllustreerd met oude foto's. Het altaar, preekstoel, orgel en sarcofagen worden even aangestipt. Deze film moet het vooral hebben van de prachtige cameravoering die ons tientallen details toont van het schitterende interieur. De beelden zijn soms dia-achtig en soms uit de hand gedraaid. Dat maakt de film boeiender. Al dit fraais wordt niet uitvoerig becommentarieerd, waardoor er rust komt in het midden van de film. Symbolisch eindigt de maker vanaf de top van dit immense gebouw met weer een blik op waar hij begon.

Passende, maar erg bekende orgelmuziek van Bach. De film is goed van lengte en mooi van compositie.

Emotie/Bijzondere kenmerken:

Jammer genoeg ontbreekt er enige betrokkenheid in zowel de tekst als in de toon van de tekstspreeker en blijf je als kijker een beetje buitenstaander.

Waardering in punten:

De jury:

Henk van de Meeberg

Paulien van den Tempel

Dion Stoot

Titel: De passie van Klaas de Graaf

Maker(s): Jan van der Velde

Genre: non-fictie **Lengte:** 10'46"

Strekking: Klaas de Graaf, na zijn pensionering als huisschilder een gepassioneerd restaurateur, restaureert in zijn atelier de wijzerplaat van de kerk in het Friese Marsum.

Verhaalstructuur: De structuur van deze film bestaat uit het lineair registreren van de handelingen gedurende de uitleg van de restaurateur. In de inleiding zien we enkele foto's van de opleiding in Dokkum en zijn bedrijf in Burdaard. De ondertitels leiden hierbij af van de foto's en staan soms ook erg kort.

Filmische vormgeving: Volledig in stijl met het vakmanschap van de restaurateur registreert de camera gesprek en handelingen op rustige wijze. Hierdoor belemmert de aanwezigheid van de camera zijn uitleg zo weinig mogelijk. Het verhaal fascineert en de kijker luistert daar met plezier naar, voor zover het Fries machtig. Mede om die reden is de keuze voor ondertiteling juist. Deze gekozen, eenvoudige vormgeving, maken de film voor betrokkenen heel bijzonder, maar heeft aan kijkplezier minder te bieden. De keuze voor het Fries verhoogt de geloofwaardigheid en het gevoel van vakmanschap bij de restaurateur. De teksten zijn goed te verstaan. De cameravoering is eenvoudig en er is op eenvoudige wijze gebruik gemaakt van het bestaande licht. Het restauratie-proces is niet compleet. Het aanbrengen van verschillende lagen verf is niet in de film verwerkt en we zien alleen het gereede product aan de toren. Het betoog had door betere regie of in de montage ingekort mogen worden waardoor er ruimte ontstaat om de andere (verf)technieken te laten zien. Een mooi detail is het gebruik van door Klaas zelf gespeelde orgelmuziek. Zijn passie gaat verder dan het schilderwerk.

Emotie/Bijzondere kenmerken:

Een fraai document voor ingewijden en belangstellenden, dat Klaas' passie toont maar wat meer regie verdient om langdragigheid te vermijden.

Waardering in punten:

De jury:

Henk van de Meeberg

Paulien van den Tempel

Dion Stoot

Titel: Van oud naar historisch

Maker(s): Gerard Voogt

Genre: non-fictie **Lengte:** 22'20"

Strekking: Een slecht werkend en beschadigd orgel in Soest wordt vervangen door een nog te restaureren orgel uit 1811 van de Doopsgezinde Kerk te Harlingen. Die restauratie bij Orgelmakerij Reil in Heerde en de plaatsing in Soest vormen een omvangrijke klus.

Verhaalstructuur: Een lineaire vertelling, die wordt bepaald door de aanpak en uitvoering van werkzaamheden aan het orgel. We herkennen duidelijk een inleiding, midden en slot. Te beginnen met de organist van Soest die met zijn kennis (in geleende beelden) laat horen dat het orgel aan vervanging toe is. Dan volgt het nauwkeurig geregistreerde proces van de restauratie door de orgelbouwer. Van de orgelkast en pijpen tot en met de talloze kleine onderdelen en mechanismen. En passant wordt natuurlijk de sloop van het oude orgel niet vergeten. In het slot wordt het gerestaureerde en geplaatste orgel in volle glorie getoond en uiteraard bespeeld.

Filmische vormgeving: Alles wordt getoond met prachtig close camerawerk. Met verzorgde animaties wordt tussendoor zelfs een duidelijke uitleg over de werking van het orgel gegeven. Ook de voice-over ondersteunt de beelden met verhelderend commentaar. De teksten zijn duidelijk en goed verstaanbaar. Soms zelfs ten overvloede zoals bij het naamplaatje van de orgelbouwer.

Een monsterklus die zo gedetailleerd is weergegeven dat alleen bijzonder geïnteresseerde kijkers en echte orgelliefhebbers daarvan zullen genieten. De maker gaat namelijk niet over één nacht ijs. Er is goed gebruik gemaakt van bestaand licht. De traagheid van de film is volledig in harmonie met de vakkundigheid waarmee het proces verloopt. Die traagheid is echter ook oorzaak van een teruglopende interesse van minder geïnteresseerde kijkers.

Emotie/Bijzondere kenmerken:

Een ambachtelijke en degelijke film, net zoals het bouwen van kerkorgels.

Waardering in punten:

De jury:

Henk van de Meeberg

Paulien van den Tempel

Dion Stoot

Titel: Rondreis door het oosten van de Verenigde Staten

Maker(s): Gerrit Rietberg

Genre: non-fictie **Lengte:** 30'

Strekking: Een reis naar markante steden (Philadelphia, Washington, Niagara Falls, Toronto) in het oosten van de VS en Canada en langs bijzondere plekken in New York.

Verhaalstructuur: Een lineaire verslag over een georganiseerde rondrit met een touringcar langs bekende bezienswaardigheden. Beginnend en eindigend in het vliegtuig.

Filmische vormgeving: Soms wordt de kijker oppervlakkig geïnformeerd, zoals tijdens de vluchtige bezoeken aan steden en soms gedetailleerd zoals bij de gescheurde Liberty Bell, bij het bezoek aan Ground Zero en de hotels (alleen in stills) die bezocht werden. De vele indrukken maken het voor de filmmaker moeilijk om te kiezen terwijl die keuze voor de hand lag met de keuze voor een vertelperspectief vanuit één van de reizigers.

De cameravoering is wat onrustig door de vele bewegingen maar laat wel gevarieerde kaders zien. De stilbeelden zijn merkbaar bedoeld om de tekst kwijt te kunnen. Het montage tempo is dan weer snel, dan weer langzaam.

Mede door de onrustige cameravoering krijg je meteen een "hak op de tak" gevoel. Door de voortdurend wisselende beeldinhoud blijf je echter wel nieuwsgierig naar wat weer komen gaat. De maker is blijkbaar zo onder de indruk dat hij van alles iets wil laten zien en vertellen. De commentaarstem toont echter geen emotie over de reis en vertoont enige overmodulatie.

De tekst klinkt niet goed voorbereid en klinkt te veel als opgelezen.

De geluidsbalans is wisselend maar kan toch wat beter. Regelmatig zijn plotselinge overgangen te horen.

Emotie/Bijzondere kenmerken:

De uitgebreide rondrit is een mooi aandenken voor wie er bij was en vooral van belang voor de deelnemers aan de reis. Voor minder betrokken kijkers is de film te fragmentarische en te lang. Er worden wel weer enkele 'weetjes' opgepikt.

Waardering in punten:

De jury:

Henk van de Meeberg

Paulien van den Tempel

Dion Stoot

Titel: Tijdloze schoonheid

Maker(s): Hans van Doorne

Genre: non-fictie **Lengte:** 7'35

Strekking: De maker gaat op zoek naar wat hem van jongs af aan al aantrok in het Gemeentemuseum te Den Haag.

Verhaalstructuur: De structuur van de film bestaat voornamelijk uit het volgen van de tekst en is lineair. Inleiding – hoofdstuk – uitleiding.

Filmische vormgeving: In de inleiding en tegen het einde spreekt de maker ons toe. Dit geeft betrokkenheid van de kijker. De functie van het pc-scherm is echter niet duidelijk. Is het echt nodig om de route met trein en bus naar Den Haag te noemen? Dan tonen foto's een stukje geschiedenis over het hoe en waarom van de bouw door de architect Berlage. De titels zijn hierbij overbodig door de voice-over die al hetzelfde zegt en ze leiden af van de foto's. Zijn herinnering aan vroeger wordt door een afgerond zwart-wit kader getoond dat op originele wijze de ogen van hem, als jongetje, voorstelt.

Daarna volgt een duidelijk gestructureerd overzicht van de bouwkundige eigenschappen van de buitenkant. Van de binnenkant zien we alleen still-beelden. De betekenis daarvan is niet duidelijk. Alles wordt duidelijk in beeld gebracht zodat ook wij tot de conclusie komen dat tijdloze schoonheid gecombineerd wordt met functionaliteit.

Op deze wijze brengt de filmmaker zijn interesse aan de kijker over voor het Haagse Gemeentemuseum. Terloops is er aandacht voor de collectie en de omgeving.

De verhelderende foto's zijn geheel in stijl vormgegeven. De teksten zijn goed, informatief, betrokken en goed verstaanbaar. De verhouding stem – rustige achtergrondmuziek is zorgvuldig aangebracht. De cameravoering is eenvoudig en strak. De belichting is naturel, in overeenstemming met de keuzes van Berlage.

Emotie/Bijzondere kenmerken:

Waardering in punten:

De jury:

Henk van de Meeberg

Paulien van den Tempel

Dion Stoot

Titel: Have you forgotten....

Maker(s): Francien Vuijsters

Genre: non-fictie **Lengte:** 5'25

Strekking: In New York is er veel na 11 september 2001 veranderd.

Verhaalstructuur: De structuur van deze film bestaat uit het weergeven van indrukken van een bezoek aan New York na 11 september 2001. De keuze zorgt ervoor dat de film als rustig bij de kijker overkomt.

De inleiding bestaat uit een flitsende montage van indrukwekkende foto's van de aanslagen en herdenkingen. Het drukt de paniek en verwarring van de mensen op dat moment goed uit. Dan volgen een paar shots van hoe het gewone leven weer lijkt verder te gaan zoals in het café. Maar hoe zit het nu met de emoties of zijn de mensen het alweer vergeten zoals de titel zich afvraagt? Volgens de maker maakt Ground Zero nog steeds indruk maar juist dat komt niet voldoende uit de verf.

Filmische vormgeving: Er is uit de hand gefilmd dat te zien is aan de onrustige beelden. Ook zien we veel bewegingen (pans, tilts) en weinig informatie verstrekkende inzooms op het verdwijnende water. Veel bewegingen naar de Freedom Tower. De film focust teveel op de Freedom Tower, St. Paul's Chapel, de herdenkingsmonumenten Oculus en de waterbakken waar de Twin Towers hebben gestaan. Die zijn weliswaar ook belangrijk om het niet te vergeten, maar de film mist toch het belangrijke menselijke aspect hetgeen de film emotionele meerwaarde had gegeven. We krijgen nu een beperkt antwoord op de vraag uit de titel.

Het contrast tussen de snelle montage van de inleiding en de rest, geeft mooi het verschil aan tussen de paniek van toen en gewone leven van nu.

De geluidsbalans is goed en het lied heeft een toepasselijke tekst.

Emotie/Bijzondere kenmerken:

Het menselijke aspect mist in de film en dan blijft het te afstandelijk.

Waardering in punten:

De jury:

Henk van de Meeberg

Paulien van den Tempel

Dion Stoot

Titel: Geocacher ontmoet Corfu

Maker(s): Wim Noback

Genre: non-fictie **Lengte:** 11'

Strekking: Zoektocht over Corfu in Griekenland met het zoekspel Geocaching, dat toeristen op onverwachte plekken brengt die niet in de doorsnee vakantieguiden staan.

Verhaalstructuur: De structuur van de film wordt bepaald door de zoektocht naar vooraf ingegeven GPS-coördinaten. Door het zoeken naar verborgen 'Caches' ontdekken we het eiland Corfu. Het is een lineaire structuur met een korte inleiding, een belangrijk middenstuk en een korte afronding.

De inleiding legt met landkaarten het spel uit. Die kaarten zijn wat onduidelijk om te zien waar Corfu precies ligt. Dan start de route, op originele wijze, met het logo op de rugzak die van ons wegliep en zo eindigt de film ook. We volgen een echtpaar dat dit spel speelt. Terwijl zij de Caches zoeken en vinden laten ze ons mooie plaatjes zien van alle stadjes waar de GPS ze brengt. Hierbij maken de animaties goed duidelijk waar ze zich bevinden.

Filmische vormgeving: Op een ontspannen manier wordt de kijker deelgenoot gemaakt van dit bijzondere zoekspel. Het verrassende effect van het spel is dat de filmmaker ook niet weet waar hij/zij terecht komt. De cameravoering is mede om die reden eenvoudig gehouden. Elke vindplaats krijgt dezelfde visuele aandacht.

Alleen vanwege mogelijke verrassingen tijdens de zoektocht blijft de film redelijk overeind. De cameravoering is regelmatig verrassend goed tijdens de korte bezoeken. Het uit de hand filmen maakt de film echter onrustig. De animaties geven duidelijk aan waar de zoekers zich bevinden. Dat werkt goed. De teksten zijn eenvoudig, informatief en goed te verstaan. De toegevoegde muziek wordt al snel als eentonig ervaren. Omdat de deelnemer zelf nauwelijks onder de indruk is van de gevolgen van haar succesvolle speurzinnen, blijft de kijker een beetje op afstand. Zowel de aanpak als de uitwerking maken deze film waardevol voor de deelnemers.

Emotie/Bijzondere kenmerken:

Waardering in punten:

De jury:

Henk van de Meeberg

Paulien van den Tempel

Dion Stoot

Titel: De Ladder, in de woorden van Armando

Maker(s): Bert Verlinden

Genre: non-fictie **Lengte:** 4'45"

Strekking: Kamp Amersfoort (doorgangs- en strafkamp gedurende 1941-1945 onder direct bevel van de SS) was de inspiratie voor kunstenaar Armando uit Amersfoort om het oorlogsmonument "De Ladder" te ontwerpen.

Verhaalstructuur: De structuur wordt bepaald door het volgen van de gesproken tekst die van passende filmbeelden wordt voorzien. De fraaie opening met het landschap en het craneshot langs de wachttorens van het kamp, illustreren de gedachte van Armando dat zij de stille getuigen zijn van alle oorlogsellende. Deze bijna poëtische gedachte, aldus Armando, wordt door de vrouwelijke voice-over verteld. Ook de foto's doen ons dat, kort en krachtig samengevat, weer bewust worden. Dan volgt, na meer dan de helft van de film, een fraaie découpage naar het kunstwerk dat symbool staat voor de verbinding met 'Boven', maar ook voor van de vrijheid van denken, want "de gedachten zijn vrij".

Filmische vormgeving: 'Schuldig landschap' wordt weergegeven door hedendaagse fraaie omgevingsbeelden. De cameravoering is daarop gericht en de tussenshots informeren doeltreffend het tegendeel. Het gebruik van bijzondere camerastandpunten en crane-shots versterkt de teksten. De foto's en artikelen versterken de achterliggende gedachte van het kunstwerk.

Deze cameravoering illustreert de verschillende betekenissen die Armando aan de ladder gaf zoals de verbinding laag met hoog, reiken naar het bovenmenselijke, hulp van 'Boven'. Op deze manier komt het statische monument tot leven. De handen die op het einde in beeld komen, geven aan dat die gedachte nu tastbaar is geworden.

De keuze van een vrouwenstem is verrassend en de teksten zijn goed te verstaan. De voice-over is duidelijk en spreekt namens Armando. De toegevoegde muziek is een beetje uit balans met de stem, maar enige betrokkenheid ontbreekt.

Emotie/Bijzondere kenmerken:

Een mooie productie met een emotionele achtergrond, mooie cameravoering maar net (te) weinig inhoud.

Waardering in punten:

De jury:

Henk van de Meeberg
Paulien van den Tempel
Dion Stoot

Titel: Een Kerstcadeau

Maker(s): José Bibian

Genre: fictie **Lengte:** 4'40"

Strekking: Een vrouw verandert van gedachten na een toevallige ontmoeting in een winkel. De maker geeft een duidelijke boodschap af: koester je dierbaren vooral met Kerst; de tijd van vrede en samen zijn. Het zou zomaar eens de laatste keer kunnen zijn.

Verhaalstructuur: De structuur van de film bestaat uit het volgen van een dialoog die voor een deel als flash back gevisualiseerd wordt.

Er is uitgegaan van een doordacht scenario. De inleiding toont een vrouw die, in gedachten verzonken, zich ergert aan al het gedoe rondom Kerstmis. Een voice-over verwoordt haar gedachten.

Dan gaat het verhaal verder met een flashback waarin zij terugdenkt aan het moment dat ze in een speelgoedwinkel een jongetje helpt om een pop te kopen voor zijn overleden zusje. Ook zijn moeder verkeert nog in levensgevaar. De vrouw herinnert zich dit auto-ongeluk en raakt onder de indruk van zijn bedoeling. Nu creëert de maker een actieve kijker, want je gaat vanzelf met haar meedenken. Na deze flashback volgt de verrassende ontknoping: ze blijkt deze overdenking gedaan te hebben bij het graf van het meisje.

Filmische vormgeving: De film begint met een lange setup en voice-over van een vrouw in een weinig zeggende omgeving. Dat is een gedurfde start en vormgeving die pas aan het einde van de film zijn waarde bewijst. Door de keuze voor een dergelijke vormgeving wisselt de betrokkenheid van de kijker van afstandelijk naar emotioneel. Eenvoudige muziek (in de winkel) probeert bij te dragen aan de periode rond Kerstmis. Dat lukt niet geheel. Het lijkt er op dat de Kerstperiode er -vanwege de titel- is bijgesleept. Zowel in de winkelstraat als in de winkel zelf ontbreekt elke vorm van Kerstversiering. Alleen de titel en weerspiegeling in het raam van de winkel verwijzen naar deze doorgaans uitbundig versierde periode. Het spel van zowel de vrouw als van het jongetje voldoen. De cameravoering in de winkel is rustig, afwisselend en zorgvuldig. Ook het geluid is goed en de dialogen zijn goed verstaanbaar, maar de montage (in de winkel) is aan de haastige kant. De teksten zijn geloofwaardig en emotionerend. Het verschil in kleur (binnen-buiten) komt als onverzorgd bij de kijker over. De film is goed van lengte.

Emotie/Bijzondere kenmerken:

Misschien een cliché verhaal maar het raakt je toch, zeker als er kinderen bij betrokken zijn. Knap werk van de maker om met weinig middelen (2 acteurs) en locaties (straat, winkel, kerkhof) een boodschap mee te geven die voor bewustwording zorgt.

Waardering in punten:

De jury:

Henk van de Meeberg

Paulien van den Tempel

Dion Stoot

Titel: Mondriaan 100 jaar

Maker(s): Herman Bakker & John de Haan

Genre: non-fictie **Lengte:** 6'30"

Strekking: In 2017 vierde Amersfoort dat De Stijl als kunststroming 100 jaar bestond. Piet Mondriaan, geboren in Amersfoort, is daar de bekendste vertegenwoordiger van.

Verhaalstructuur: Een impressie over allerlei zaken die hebben te maken met de wereldberoemde Piet Mondriaan. Als inleiding zien we de aankondigingen van het feest in de stad en een foto met levensbeschrijving van Mondriaan. Daarna volgt een gevarieerd scala aan beelden uit de binnenstad, die tonen dat alles is versierd met het typische lijnenspel en primaire kleuren (rood, geel, blauw) waar hij bekend van is.

Filmische vormgeving: Op eenvoudige manier is geprobeerd vorm te geven aan het werk van Mondriaan en de plek waar hij is geboren. Gedeeltelijk uitgevoerd met vrolijke filmbeelden in allerlei uitsneden, aangevuld met dia-achtige vertoningen in expositieruimten.

Het ontbreken van een voice-over met informatie over de beelden en vertoningen maken de film minder interessant. De projectie van een bewegende Mondriaan tussen en bij zijn werk is goed gevonden. Ondanks de dynamische aanpak zorgt het gebrek aan samenhang en het ontbreken van tekst en uitleg, dat de film als fragmentarisch wordt ervaren.

Cameravoering is stabiel met verzorgde kaders, verschillende standpunten, bewegingen en stilbeelden. De variatie in het montageritme geeft de film een aangenaam tempo. De beelden worden ondersteunt door passende muziekstijlen, met name bij de projecties.

Emotie/Bijzondere kenmerken:

Een onderhoudend product dat inhoudelijk echter (te) weinig biedt.
De film straalt uit dat Amersfoort trots is op een van zijn zonen.

Waardering in punten:

De jury:

Henk van de Meeberg
Paulien van den Tempel
Dion Stoot

Titel: Muze

Maker(s): Rob Broek

Genre: fictie **Lengte:** 7'30"

Strekking: Als het in het leven soms tegen zit heb je iemand nodig die je motiveert of inspireert om door te gaan. En als die steun plotseling wegvalt, niet opgeven en doorgaan, zoals de kunstschilder, die zijn droomvrouw schildert en haar tot leven brengt.

Verhaalstructuur: De structuur van het verhaal is lineair en bestaat uit het volgen van de werkzaamheden van de kunstschilder. Inclusief zijn reactie op onverwachte gebeurtenissen. Meer concreet: we volgen een schilder die met véél moeite zijn droomvrouw creëert. Hij houdt van haar en kust haar tot leven. Zij inspireert hem om het schilderij mooier te maken. Door een ongeluk (wendingspunt) verdwijnt ze. Maar zij heeft hem al zodanig geïnspireerd dat hij haar opnieuw schildert en het abstracte werk aan de muur daarvoor verruilt.

Filmische vormgeving: Een getekende animatie waarin getekende wensen en de gevolgen daarvan levensecht overkomen. Dik aangezette figuren ervaren gebeurtenissen die alleen in een tekenfilm mogelijk zijn. Dat is goed gedaan. De continuïteit is prima, maar de montage mag sneller waardoor de verhaallijn wat vaart krijgt. Enkele shots blijven erg lang staan. De geanimeerde bewegingen zijn vloeiend uitgevoerd.

De toegevoegde muziek maakt de film jammer genoeg steeds een beetje saaier en ook de montage is trager dan in de gekozen vormgeving verwacht mag worden. De verschillende muziekgenres geven (niet altijd) de stemming van de schilder weer. Er zijn enkele slordige overgangen te horen.

De conclusie is echter duidelijk: De meeste dromen zijn bedrog maar soms komen ze uit. En als dat dan een keer het geval is, kom je er vaak achter dat het leven van voor die gebeurtenis nog zo slecht niet was. De titel verdient om die reden een vraagteken.

Emotie/Bijzondere kenmerken:

De animatievorm is een goede keuze, aangezien deze fictie alleen in tekenfilm mogelijk is.

Waardering in punten:

De jury:

Henk van de Meeberg

Paulien van den Tempel

Dion Stoot

Titel: Wandeling met een verhaal

Maker(s): Ben Carmiggelt

Genre: non-fictie **Lengte:** 17'27"

Strekking: Een kroondomein met veel bijzondere gebouwen, plekjes en flora; rondwandeling door park "Het Loo" in Apeldoorn langs markante plekjes uit de geschiedenis van ons koningshuis.

Verhaalstructuur: Na een zeer korte inleiding bij de ingang van het landgoed begint de wandeling. Maar een echte wandeling komt niet uit de verf. De maker tracht dit te realiseren door gebruik van de vreemde "inzooms" die naar niets leiden. Dan gaat de route langs verschillende gebouwen uit de koninklijke geschiedenis. Het blijft bij een 'plaatje bij een praatje' met goede informatie over de gebouwen en objecten, die daar te vinden zijn.

Filmische vormgeving: De titelletters passen mooi bij inhoud van de film. De vormgeving van deze film wordt bepaald door het met de camera volgen van een uitgebreide, goed verstaanbare tekst waaraan de cameravoering volledig ondergeschikt is gemaakt. Als gevolg van het uitgebreide commentaar blijven de statische beelden, ondanks wat *découpage*, toch lang staan. Er zijn nauwelijks close-ups te zien. Het commentaar is goed voorbereid en interessant maar levert zo'n lang verhaal op dat de hele film hierdoor gedragen wordt en de beelden ondergeschikt worden. Er komen nauwelijks pauzes voor, waardoor het kijken én luisteren vermoeiend wordt. Helaas komt het, ongetwijfeld prachtige, interieur niet aan bod. Door dit alles lijkt de film lang te duren. De cameravoering is stabiel met verzorgde kaders maar laat veel statische beelden zien. Het montage tempo wordt geheel bepaald door het vele commentaar. De geluidsbalans is goed maar de vele verschillende muziekgenres geven onrust. Het commentaar zeer informatief, wat een gedegen voorbereiding verraadt.

Emotie/Bijzondere kenmerken:

Zonder menselijke interactieactie of close-ups blijft het een enigszins afstandelijke film.

Waardering in punten:

De jury:

Henk van de Meeberg

Paulien van den Tempel

Dion Stoot

Titel: Geheimen in het veen

Maker(s): Hans Zuideveld

Genre: non-fictie **Lengte:** 7'48"

Strekking: Een kort verslag van het bezoek van Dagmar (kleindochter van de maker) en haar oma aan het Drents museum in Assen. Ze is nieuwsgierig naar het meisje van Yde, het zgn. veenlijk van 40 v.Chr.

Verhaalstructuur: De inleiding toont Dagmar die bij oma op bezoek is. Dit is de rode draad van de film. Ze is nieuwsgierig geworden doordat ze iets over het meisje van Yde gelezen heeft en door een lied van tv-programa Klokhuis. Beide aspecten worden, als een geënceneerde flashback, door de filmmaker met geleende beelden in zijn film verwerkt. Daardoor wordt de inleiding wel wat lang, temeer daar ook nog de vindplaats wordt bezocht.

De filmmaker heeft hiermee gekozen voor een wisselende structuur waardoor de betrokkenheid van de kijker op proef wordt gesteld. De gebeurtenissen staan bijna op zich en zijn zo verschillend dat er sprake lijkt van verschillende films binnen dezelfde productie

Filmische vormgeving: De mix van zelfgemaakte en geleende beelden heeft gezorgd voor grote stijl- en continuïteitsverschillen. De cameravoering is matig. En in de caravan is Dagmar ineens van plek verwisseld en draagt ze andere kleren. Het lange shot van het wandelende meisje tussen de keien bevestigt de eenvoudige stijl van de filmmaker. De film krijgt daardoor wel een heel persoonlijk karakter, maar de montage mag wat vlotter. Vooral bij het labyrint (wandeling) en het museum (entree en trap) voegen de lange shots weinig toe. De teksten zijn redelijk verstaanbaar. Het spel is eenvoudig en de opnamen in het museum zijn redelijk afwisselend en informatief, maar de kwaliteit van de opnamen bij het veenlijk is helaas matig. Het ruime gebruik van Found Footage is de filmmaker vergeven. Zijn uitgangspunt is duidelijk: het was een leuke informatieve dag met oma en haar kleindochter.

Emotie/Bijzondere kenmerken:

Waardering in punten:

De jury:

Henk van de Meeberg

Paulien van den Tempel

Dion Stoot

Titel: Scherp

Maker(s): José Bibian

Genre: fictie **Lengte:** 12'

Strekking: Een misverstand zorgt voor stof tot nadenken. Gestraft door vooringenomenheid. Een fotograaf verwisselt, tijdens een fotoshoot, de dochter van een bekende diva met die van een vluchteling.

Verhaalstructuur: In de dialoog wordt de lineaire structuur van deze film steeds duidelijker. Een fotograaf is minder snel van begrip dan zijn stagiaire en de tienermodellen. De misverstanden die daarvan het gevolg zijn merkt hij te laat op.

Filmische vormgeving: De film gaat van start met een vooral tekstueel interessante, dialoog. Daarna lijkt de film met regelmaat even stil te staan vanwege (gevoelsmatige) herhalingen. Het goede spel wordt steeds minder geloofwaardig vanwege die herhalingen en de trage montage. De cameravoering is goed. De modellen blijven jammer genoeg te lang op afstand. De teksten zijn goed maar worden steeds ongeloofwaardiger vanwege het hardnekkige onbegrip van de fotograaf. Zijn spel is goed maar de traagheid van zijn onbegrip is over de top.

Als blijkt dat hij de enige is, die niet door heeft wie - wie is, lijkt de film te eindigen met de fotoflits van moeder en dochter. Wat daarna komt voegt nog maar weinig aan de film toe. Het spel van de collega, de modellen en hun moeders is goed. De belichting is vlak en eenvoudig. De clou is al snel voorspelbaar. Jammer genoeg, heeft de filmmaker er voor gekozen om de film voornamelijk aan de tekst op te hangen. Op scriptniveau zal de film er een stuk leuker hebben uitgezien dan de daadwerkelijke uitvoering duidelijk maakt.

We zien veel totaal en half totaalbeelden met weinig *découpage* en herhalingen van camerastandpunten. Het montageritme is traag door te weinig *découpage*. De acteurs, vooral Gerard de fotograaf, spelen goed, zeker niet merkbaar ingestudeerd.

Goede achtergrondmuziek op een prettig niveau.

De titel is leuk gevonden: zodanig gekozen dat men er zelfs drie betekenissen aan kan geven: het scherp fotograferen, de scherpe denigrerende teksten van de fotograaf tegen de vluchteling, de scherpe wraakactie van de dochter van de diva.

Emotie/Bijzondere kenmerken:

Een originele benadering van een actueel thema (discriminatie), die met een betere cameravoering voor meer emotionele inleving van de kijker had gezorgd.

Waardering in punten:

De jury:

Henk van de Meeberg

Paulien van den Tempel

Dion Stoot

Titel: In het wild

Maker(s): Iris en Ab van der Veen

Genre: non-fictie **Lengte:** 11'50"

Strekking: Wild spotten in het Etosha National park in Namibië.

Verhaalstructuur: Een bezoek aan een wildpark met een rondrit en met aandacht voor bijzondere verzamel- of ontmoetingsplaatsen vormt de schijnbaar willekeurige structuur van deze film. De leuke opening vanuit de rijdende auto geeft meteen aan hoe we alles gaan beleven. De kaart van Namibië met park is duidelijk, maar een overzichtskaart van Afrika, voor de exacte ligging, had ook gemogen. Dan concentreert de maker zich voornamelijk op de (aangelegde) drinkplaatsen waar zich een grote verscheidenheid aan dieren vertoont.

Filmische vormgeving: De filmmaker heeft ervoor gekozen om in een luikstructuur de verwondering in herhalende vorm weer te geven. De beelden die daarbij worden gebruikt zijn tegelijkertijd verrassend mooi en met elkaar vergelijkbaar. Alsof er in de film geen of weinig voortgang zit. De teksten klinken als opgelezen en missen de gewenste betrokkenheid, diepgang en beleving. Het zijn korte zinnen, die met lange pauzes gedoseerd worden en daardoor goed overkomen.

Wat overblijft is een aaneenschakeling van mooie beelden. De toegevoegde muziek is passend en de verstaanbaarheid is goed. De cameravoering is goed en naar omstandigheden redelijk rustig. De close-ups zijn fraai.

De langzame montage past wel bij de rust van de natuur maar sommige shots blijven wat lang staan.

Emotie/Bijzondere kenmerken:

De prachtige beelden van deze verzorgde productie vragen om wat meer informatie om een aantrekkelijk film te maken.

Waardering in punten:

De jury:

Henk van de Meeberg

Paulien van den Tempel

Dion Stoot